

És l'hora de la variant d'Olot

Olot i la Garrotxa constitueixen una terra privilegiada en molts sentits. Un entorn i un paisatge singulars. Una societat activa i solidària en àmbits ben diversos. Un empresariat potent i obert al món. Un voluntariat amatent per atendre els que ho passen malament... Entre d'altres, aquests són alguns dels nostres principals actius.

Però si hi ha un aspecte continuat, al llarg del temps, que ha afectat objectivament i negativa el progrés de la nostra ciutat i de la nostra comarca han estat les comunicacions. Sempre a precari, sempre a remolc de les autèntiques necessitats d'una societat oberta i emprenedora. I quan em refereixo a les comunicacions ho faig en el sentit més ampli: des de l'àmbit de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació fins a les carreteres, passant pel tren.

Encara avui, som una de les dues úniques capitals de comarca de Catalunya que no té ni tindrà enllaços ferroviaris, almenys en un futur immediat.

Però on el problema ha estat endèmic i més punyent ha estat en el de les comunicacions per carretera, sempre deficientes si atenem les demandes d'una societat moderna i emprenedora. És veritat que, els últims anys, el panorama ha anat canviant. Però no és suficient. És cert que l'autovia Olot-Besalú, els túnels de Castellfollit o els de Bracons ens han apropat definitivament a Osona, a la Catalunya Central i a Barcelona. Però, de nou, la història es repeteix i la variant d'Olot i el tram les Preses-Vall d'en Bas representen, avui, l'autèntic cul d'ampolla de tot aquest progrés.

El problema rau, avui, en les obres pendents que permetin un trànsit intern de la comarca com Déu mana i unes bones connexions per sortir cap enfora. Són molts els olotins que cada dia han d'anar a treballar fora del nucli urbà d'Olot. També són molts els garrotxins que, diàriament, han de travessar Olot per anar al seu lloc de treball. Més de 40.000 desplaçaments diaris han de fer servir una única via, el Vial Sant Jordi, completament sobrepassat i saturat. L'única alternativa que els queda no és millor, que és passar pel centre d'Olot.

A aquesta situació cal sumar-hi la dificultat de creuar les Preses per arribar als túnels de Bracons. És inexplicable que, moltes vegades, es tarda més a sortir d'Olot i entrar a Bracons que anar del primer túnel fins a Vic.

No descobreixo res en dir que les bones comunicacions ajuden a resoldre un altre problema bàsic per a la nostra

economia: necessitem atraure o, com a mínim, retenir talent. Tenim empreses de primer nivell, atractives en les seves propostes de feina per a joves, però totes aquestes mancances frenen la contractació i, especialment, la decisió de molts joves de venir a viure a Olot.

Finalment, i no és una qüestió menor, necessitem la variant per motius de seguretat. Hem de treure vehicles del centre de la ciutat per agilitzar el trànsit i evitar possibles accidents.

Per tot això, no em vull estar de demanar, una vegada més, la màxima sensibilitat al Govern de Catalunya –en el qual confio plenament– i al Govern espanyol, que accelerin els tràmits per a la construcció d'una infraestructura imprescindible per al nostre progrés col·lectiu.

Desitjo i confio que aquest 2017 esdevingui, de veritat, l'any decisiu per fer realitat unes obres indispensables per una ciutat i una comarca que no aspiren a cap privilegi especial. Només a allò que es mereixen per continuar essent un espai de progrés plenament compromès amb el nou país pel qual estem lluitant.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/01/04/lhora-variant-dolot/822139.html?utm_source=rss